

Decernarea premiilor

Adina Speranta

Din soioasele lături azvârlite-n balta sortii
unde viermii nasc duhoarea răspândind-o pân la cer,
ca o plagă se întinde, arătându-și limba, colții,
o dihanie cu guler, prin deșeul menajer.

Cu privirea-ncruciată, înarmată de război,
dă seducător din coadă și își drege glasul sec,
tace-oripilată lumea când din groapa de gunoi
schiaună cercopitecul, scăfârlia când i-o frec.

Dar în cloaca ei abjectă se consideră o stea,
ochiul trist al lunii plânge, chiar și teiul e șocat.
Cu pretenții de poetă, azi, Luceafărul e ea?!
Hai târâș și mergi pe burtă, mic apendic bulbucat!

Revoltată se agită, copitata nărăvașă,
unii sar grăbiți din scaun... au uitat ceva pe foc?
Pune-ți mâna pe o bătă și striviți fiara în fașă!
Eminescu este Unul, tu, jivină, marș la loc!

Adina V.

17.01.2018